

[Schovelin.]

unaturligt efter de Traditioner i saa Henseende, som den ærede Ordfører pegede paa, om vi denne Gang vilde sætte os imod det. Men jeg vil gerne indrømme, at Tidspunktet ikke vilde være særlig gunstigt i Aar, og jeg vil ogsaa indrømme overfor den høje Regering, at der har været Omstændigheder, som har gjort, at man ikke før ret har været opmærksom paa denne Uoverensstemmelse — jeg bortser fra det, som den højtærede Finansminister saa rigtigt forklarede, at der var ekstraordinære Nedsættelser i Fjor med de udtrykkelige Forbehold, at man vilde tage dem i Aar; det bliver en Ting for sig. Selv bortset derfra opfyldes Forsvarslovene af 1922 ikke paa det nuværende Budget, som de burde og skulde. Men, som jeg nys sagde: jeg vil gerne gøre den høje Regering den Indrømmelse for Flaadens Vedkommende, at man ikke rigtig har kunnet være opmærksom paa tidligere, at Nybygningskontoen i 1922 var anslaaet alt for ringe fra Marinens Side, og af denne for ringe Nybygningskonto har man saa skullet afholde Udgiften til et Væsen, som indtil sidste Øjeblik blev lidet paaagtet af Marinen, nemlig Flyvervæsenet — hvis jeg ikke husker fejl, var det 700 000—800 000 Kr., der saaledes gik bort fra den i Forvejen for ringe Konto. Lad mig endelig pege paa, at Ordningen af Orlogsværftet, som jo er blevet en selvejende Institution, i saa Henseende spiller en Rolle, og man faar faktisk dér mindre for Pengene end tidligere, idet Administrationen paaføres de enkelte Byggearbejder, der udføres derovre, som generelle Omkostninger, medens det tidligere gik ind i Flaadens almindelige Administration. Det synes, at man fra Marinens Side i sin Tid ikke har staaet fuldt ud — hvad skal jeg sige — teknisk paa Højde med Situationen, og for saa vidt det skulde lykkes til næste Aar at faa gennemført en ny, maaske bedre Ordning af Forsvarsvæsenet end den af 1922 — og man hører med Glæde, at de ansvarlige, høje Officerer har udarbejdet et saadant Forslag, der ogsaa holder sig indenfor rimelige økonomiske Grænser —, vilde jo hele dette Spørgsmaal forsvinde ganske af sig selv. Jeg har ikke villet undlade, netop fordi den ærede Ordfører for Venstre med saa stor Ret har fremholdt, at Landstingets specielle Hverv og Opgave paa dette Omraade laa i at sørge for Uoverensstemmelse mellem Love og Bevillinger, at pege paa, at dette i Virkeligheden ikke fuldt ud er Tilfældet paa Forsvarsbudgettets Omraade, og at Opmærksomheden derfor maa være henvendt

paa, at det i hvert Fald maa være sidste Aar — hvis vi ikke faar en ny Forsvarsordning —, Landstinget gaar med til en saadan Uoverensstemmelse. Finanslovens Renhed hentyder ikke alene til, at man ved at indføre Nybevillinger paa den lovgiver om nye Anliggender, det hentyder ogsaa til dette, at man ved at undlade at opføre Bevillinger til lovlige Formaal kommer til i Virkeligheden at sabotere disse Love. Derfor mener jeg, at selve Princippet, Finanslovens Renhed, dækker fuldt ud alt det, der her skal dækkes, og derfor vil jeg endnu en Gang, samlende mine Bemærkninger i en Sum, sige, at dette Hverv, denne Landstinget af Forfatningen og Traditionen naturligt anviste og af Landstinget selv paatagne Opgave, kræver, at man sætter en Streg under disse Forhold, eller rettere sagt dette Misforhold, og derigennem gør det klart, at en Fortsættelse heraf ad Aare ikke vil kunne finde Sted.

Gunnar Fog-Petersen: Statens Indtægter gennem Skatter og Afgifter afspejler jo i ikke ringe Grad den økonomiske Tilstand i Landet, og betragter man Indtægtstallene for Skatter og Afgifter i de senere Aar, viser de en nedadgaende Kurve. I 1924—25, da jeg havde Lejlighed til at tale her i Tinget ved Finanslovens Behandling, udtalte jeg, at disse Tal syntes at være faldet i et fast Leje, og at det nu vilde være Statens og Regeringens Opgave at sørge for at fastholde, hvad der var ved at fæstne sig selv. Det skete desværre ikke. Der skete mange andre Ting, der skete jo dette, at den størske økonomiske Katastrofe, som i 100 Aar er overgaaet vort Folk, kom ind over Landet, og at vi fra at have en velstaaende og solid Landbostand har ført Landet ud i at faa en forarmet Landbostand og er godt paa Veje til at faa et Proletariat blandt Arbejderbefolkningen. Det kunde have været undgaaet alt sammen, hvis Fornuften havde siddet dér, hvor Traditionen har Plads i dansk offentlig Liv, men desværre var det ikke muligt, at den kunde faa Lov til at indtage det Sæde, som Tradition og Overtro og Fordomme indtog. Nu viser altsaa Indtægtstallene paa Statsbudgetterne en nedadgaende Kurve, og mange spørger: hvor vil den standse, hvor langt vil den gaa ned? Der er dem, der mener, at den stiler imod Aaret 1914. Det Aar, som var det sidste saakaldte Normalaar før Verdenskrigen, staaer i mange Menneskers Forestilling som et for Landets Økonomi og Befolkningens hele økonomiske Tilstand normgivende Aar, der har en dragende